

тебе съвсѣмъ темна: ако сега ти и да я видишъ, то я видишъ само за това, че тя са освѣтлява малко и отъ камъ твоята страна отъ стѣната; а месѣчината нѣма отъ що друго да са освѣтлява, освѣтъ отъ слънцето. Ето защо когато месѣчината са намира между слънцето и земята, то ние, които са намираме на земята, я не видиме съвсѣмъ. Ето какво са нарича у насъ новолуние, т. е. ето защо са говори, че новата месѣчина са била родила, а старата била умрѣла.“ — „А! ето какво нѣщо е било това новолунието! Дѣто ще да са каже, месѣчината е дошла на онова мѣсто, отъ дѣто ние не можеме да я видиме; а послѣ малко-по-малко излазя предъ очите ни и увеличава са. Така ли е? А азъ мислѣхъ до сега, че тя и наистина са ражда и умира, както и хората! Азъ сѣмъ виждалъ много хора, които, когато са роди месѣчината, или когато бива новолуние, са радватъ, броятъ пари и цѣлуватъ са за любовъ и щастие.“ — „Това е бабешка работа, а не наша, каза г. Алексѣвичъ. — Нашата работа е да глѣдашъ ти тука.“ И г. Алексѣвичъ пакъ захвана да носи топката и да говори полегичка: „глѣдай какъ топката свѣтлѣ се повече и повече: най-напредъ са показва мъничка нишчица или джгица; а послѣ тая джга става по-дебѣла и по-дебѣла; а най-послѣ его що?“ Тогавя той са обърна вече камъ моето лѣво рамо и ма попита: „коя часть отъ нашата месѣчина са види сега?“ — „Пакъ, казвамъ, едната четвъртина! Ала не разсѣзвайте ми вече повече, казахъ азъ, защото азъ и самъ вече разбирамъ, какво ще